

Dag 18: Estland - een seriemoordenaar

Onder een strakblauwe lucht verlaten we keurig op tijd de haven van Virtsu. De boot waar we vijf minuten eerder onze trouwe metgezel op hebben gereden en die we nu een dek lager zien staan, houdt het midden tussen een pont en een ferry. Het ding is te klein om de open zee op te gaan, maar te groot om een rivier over te steken. Voor het half uur dat het duurt om de oversteek naar Muhu te maken is het echter precies goed. Gewapend met een kop koffie nemen we plaats op het voordek en zien we het eiland langzaam dichterbij komen. Net als het vasteland ziet het stuk Estland waar we nu naartoe gaan er behoorlijk vlak uit. De kustlijn wordt grotendeels ingenomen door loofbomen. Wanneer we onze laatste slok koffie doorslikken, worden we via een luidspreker vriendelijk doch dringend verzocht om naar ons voertuig terug te keren. Naast het Estisch gebeurt dit ook in keurig Engels. In een lint van auto's rijden we vervolgens Muhu op. Muhu is een klein eiland dat voor de kust van het Estische vasteland ligt en dat aan de andere kant via een brug is verbonden met het grotere Saaremaa. De meeste toeristen rijden direct door naar Saaremaa en laten Muhu links liggen, maar wij maken even een stop op het bosrijke eiland. In Liiva, midden op het eiland en een kilometer of tien vanaf het haventje, blijkt namelijk een supermarkt te zitten en wij moeten nog wat boodschappen hebben.

Bepakt met verse proviand en een beetje kennis van het Estisch rijker (bij het afrekenen zegt de dienstdoende caissière 'tere' tegen ons, oftewel 'hallo'), gaan we weer de weg op. Eigenwijs als we zijn, rijden we niet meteen door naar Saaremaa, maar slaan we af naar rechts om nog iets van de noordkant van Muhu te zien. Langs de kust stoppen we bij Üügu Bluff, een soort steile rotsparijs die afloopt in zee. We doen er een korte wandeling door het groen dat doorloopt tot de rand. Van de rotsparijs zelf zien we niet heel veel omdat we er bovenop staan, maar we hebben een mooi zicht op zee en er komt hier gek genoeg geen enkele toerist. Omdat we verder niet zoveel van plan zijn vandaag, besluiten we hierna maar gewoon richting ons huisje op Saaremaa te rijden. Het is prachtig weer en we zien onszelf daar eigenlijk wel lekker in de tuin zitten. Via een lage brug over het water komen we uiteindelijk op Saaremaa uit, een eiland dat ongeveer zo groot is als de provincie Groningen. We rijden door een licht glooiend landschap waarin loofbos en kleinschalig akkerland elkaar afwisselen. Terwijl Judith achter het stuur zit, probeer ik op de radio een leuke Estische zender te zoeken. Dit blijkt al snel wat ambitieus, want het is een uitdaging om überhaupt een zender te vinden. Op een gegeven moment pikt de radio toch iets op en klinkt er zowaar muziek uit de luidsprekers. Helaas is het niet veel soeps en ik sta op het punt de radio uit te zetten als het volgende nummer wordt ingestart. Dit klinkt dan wel weer grappig. Er schallen trompetten de auto in en wat we verder horen doet ons een beetje denken aan het big band-album dat Robbie Williams alweer een poosje geleden heeft uitgebracht (*Swing when you're winning*). Een vrouwenstem zingt in een taal die wij niet verstaan en wat vermoedelijk Estisch is. Ik pak Shazam erbij en een paar seconden later verschijnt de naam Kaire Vilgats in mijn schermje. Het nummer heet *Kevadine lugu*.

Na ruim een half uur komen we bij ons huisje aan. De laatste vijf minuten gaan via een onverhard pad en door diepe kuilen en we zijn opnieuw blij dat we een 4WD hebben. Het huisje blijkt inderdaad in *the middle of nowhere* te staan, op een soort open plek in het bos. Als we onze contactpersoon Krõõt een berichtje sturen dat we gearriveerd zijn, krijgen we vrijwel direct een berichtje terug dat ze tijdens ons verblijf in Tallinn zit en dus niet in haar huis zal zijn dat ook op het terrein staat. Ook goed, dan hebben we het rijk dus voor onszelf alleen.

Wanneer we goed en wel in de tuin zijn geïnstalleerd en ik net een pilsje heb open getrokken, wordt onze aandacht getrokken door een zoemgeluid dat steeds dichterbij komt. We kijken om ons heen waar het geluid vandaan komt, totdat er ineens recht boven ons een drone overvliegt. Het ding blijft

precies boven ons een paar seconden hangen en vliegt dan verder tot het weer uit zicht is. We kijken elkaar aan. Wat is dit nu weer? Ik krijg er een beetje een onbehaaglijk gevoel van en ik zie aan Judith dat zij dit ook niet echt ontspannen vindt. Ik voel onprettige gedachten opkomen. We zitten hier de komende nacht helemaal alleen en nu lijkt het wel alsof we bespied worden door iemand die... Ja, wat zou die iemand eigenlijk willen? Waarom zou die persoon ons in godsnaam met een drone willen bespieden? Wil hij (of zij?) controleren of de kust veilig is om komende nacht op rooftocht te komen en is hij nu teleurgesteld omdat er mensen aanwezig blijken te zijn? Of heeft een meedogenloze seriemoordenaar zojuist op zijn schermje gezien dat zijn volgende slachtoffers zijn aangekomen en zit die engerd nu geniepig in zijn handen te wrijven? Het zit me ineens totaal niet lekker. Ik krijg het warm en voel mijn oksels prikken. Ik aarzel een paar seconden, maar pak dan resoluut mijn telefoon en stuur Krôôt opnieuw een berichtje:

Hi Krôôt, is it common practice to fly with drones around here? One just flew over your land – and us – and we can't help feeling a bit spied upon...

Opnieuw komt er snel een antwoord terug:

No, to tell the truth I have never seen any, as it is very remote place. I will report it to village head. If it comes back or is there for longer time please let me know.

Ik laat weten dat ik dat zal doen, maar dit stelt ons nog niet gerust. Net als we beginnen te overwegen om voor vanavond dan misschien maar een hotel te gaan zoeken, krijg ik opnieuw een bericht van Krôôt binnen:

It is land measuring company for solar panels. Flying across my property was not in their job description. Thanks for informing.

Ik lees het bericht voor aan Judith en we halen opgelucht adem. Dat pilsje smaakt ineens weer een stuk lekkerder.

Spotify:

Kevadine lugu - Kaire Vilgats

Kaire Vilgats werd in 1976 geboren in Pärnu. Ze was al vroeg met muziek bezig (ze leerde accordeon spelen en zingen) en dus was het geen verrassing dat ze zich aanmeldde bij het Georg Ots conservatorium in Tallinn. Daar ging ze de pop/jazz-kant op en dat genre is ze trouw gebleven. Ze heeft daarnaast veel rollen gehad in Estische bewerkingen van bekende musicals en heeft ook een aantal keer de achtergrondzang verzorgd bij Estische inzendingen voor het Eurovisie Songfestival. Het nummer Kevadine lugu ('Een lenteverhaal') is eerder gezongen door de man naar wie het conservatorium is vernoemd waar ze is opgeleid. Georg Ots was een zanger die in de jaren vijftig bekendheid genoot in de hele Sovjet Unie. Hij zong onder meer klassiek en opera maar dus ook lichter werk als Kevadine lugu. Het nummer klinkt behoorlijk Amerikaans maar is desalniettemin langs de ongetwijfeld strenge censuur gekomen. Kaire Vilgats heeft Kevadine lugu ook in het Engels opgenomen (In the blink of an eye) en die versie is ook op Spotify te vinden.

Dag 40: wie het eerst komt, wie het eerst maalt

Senja is werkelijk een prachtig eiland. Het lijkt hier nog wel ruiger dan de natuur waar we eerder deze week doorheen reden. En die was al heel mooi. We komen langzaam in de buurt van de

Lofoten en de spitsere bergen om ons heen lijken daar het bewijs voor. Dit is ook het gebied waar we wat meer afhankelijk worden van veerboten. Hoewel Senja per brug met het vasteland verbonden is, zou dat voor ons enorm omrijden zijn geweest. De rechtstreekse route per boot is niet alleen vele malen korter, maar zorgt ook voor een welkome afwisseling. Er is wel een nadeel aan het reizen per boot in deze omgeving en dat is dat je niet kunt reserveren. Het is dus een kwestie van 'wie het eerst komt, wie het eerst maalt' en als je de pech hebt dat je er niet meer bij past omdat de boot vol is (jammer joh!) sta je zo twee uur te wachten voor de volgende. Omdat we dat risico niet wilden lopen, zijn we vanochtend al rond een uur of zeven uit Tromsø vertrokken om mee te kunnen op de boot van kwart voor negen. Gelukkig is dat gelukt – het blijkt heel rustig – en hebben we al om half tien de boot achter ons gelaten. De koffie die we op het eenvoudige bovendeck hebben gedronken, heeft niet veel indruk gemaakt. Omdat we op zo'n kopje drab niet kunnen leven, zitten we inmiddels in een hotel/restaurant in het dorpje Mefjordvær waar een wandeling begint die we willen doen. Gelukkig smaakt de koffie hier beter. Ik moet even denken aan de fameuze koffietest van een grote Nederlandse krant en probeer in die traditie een puntig commentaar te formuleren over het bruine vocht op de boot. "Wat denk je hiervan?" zeg ik tegen Judith. "Hier zetten we koffie, over en af." We lachen, ikzelf het hardst, om mijn vondst.

Onze wandeling gaat naar een mooi uitzichtspunt en daarvandaan via dezelfde weg weer terug. Als liefhebbers van rondwandelingen vinden we zo'n op en neer-route altijd een beetje jammer, maar ach: we zullen een gegeven paard niet in de bek kijken. Het is hier prachtig dus waar hebben we het eigenlijk over. We beginnen vol goede moed aan een parcours dat in eerste instantie vrij eenvoudig is. We volgen een pad door vlak grasland met aan onze rechterkant de zee en aan onze linkerkant één van de mooiste bergformaties die we tot nu toe in Noorwegen hebben gezien. Het hoogste deel dat we hiervandaan zien, vormt een soort kom waarin een laag sneeuw is opgevangen. Het heeft wel wat weg van een vulkaan. De donkere aflopende vlakken van de berg zijn her en der ook bedekt met sneeuw. De verdeling is zo onregelmatig dat het deze keer meer koe is dan zebra. Het frisse briesje dat er staat en dat af en toe wat druppeltjes zeewater lijkt mee te voeren, vormt samen met het fletse zonnetje de perfecte omstandigheden voor een stevige wandeling. Ik doe de rits van mijn fleecetrui stevig dicht, maar kom daar vrij snel van terug als de route wat meer obstakels krijgt en de hoogte ingaat. Het wandelen gaat geleidelijk over in klauteren, terwijl langzaam maar zeker het gesprek verstomt dat aan het begin nog zo geanimeerd en opgetogen was ("Prachtig hier he? Moet je daar eens kijken!" "Ja, heel mooi. Hier doen we het toch voor!"). Het is overdreven om te zeggen dat we aan een soort survival bezig zijn, maar zeker is dat we goed moeten opletten waar we onze voeten neerzetten en hoe we het beste een stuk rots kunnen beetpakken zonder dat we met onze handen in de bagger grijpen. Omdat het inmiddels een beetje is gaan regenen, zijn sommige stukken rots ook nog eens glad. We moeten onze koppies er dus bij houden, want bij één misstap of uitglijpartij ga je ongenadig naar beneden en kom je absoluut niet fijn neer. Na pakweg een half uur klimmen en klauteren ben ik drijfnat van het zweet en helpt het zeebriesje dat soms vanaf rechts mijn gezicht kietelt amper meer om nog enigszins af te koelen. De fleecetrui heb ik inmiddels rond mijn middel geknoopt en ik baal ervan dat ik dat ding niet gewoon in de auto heb gelaten. Hoe verder we komen, hoe beter we de markering in de gaten moeten houden: één keer de verkeerde rots op en je bent de weg kwijt. Zowaar bereiken we op een gegeven moment een stuk waarbij we vrijwel evenwijdig aan de zee rechts van ons lopen en waarbij we niet veel meer hoeven te klimmen. Hoewel, lopen: het paadje dat we moeten volgen is zo smal dat we de ene voet letterlijk voor de andere moeten zetten. Direct naast het paadje loopt de helling steil naar beneden dus heel veel andere opties zijn er niet. Zo goed en zo kwaad als het lukt laat ik twee jonge meiden passeren die kennelijk op de weg terug zijn en die eruit zien alsof ze alleen maar even naar de supermarkt zijn gelopen om een halfje bruin te halen. "It's beautiful over there," zegt één van de twee opgewekt.

“Not far anymore!” Ik probeer mijn gehijg te onderdrukken. “Thank god!” zeg ik zo monter mogelijk. Zodra ze uit het zicht zijn, veeg ik mijn gezicht nog eens af, dat ongetwijfeld vuurrood is. Na nog een kwartier ploeteren wordt onze inspanning dan eindelijk beloond. Het meisje heeft gelijk, want het eindpunt is inderdaad een prachtige plek. Tijdens het laatste bedrijf opent zich aan onze linkerkant een enorme inham die uitzicht biedt op een soort vallei met daarachter wederom een prachtige bergformatie. Een veel mooiere picknickplek kunnen we ons niet voorstellen en we genieten met volle teugen van de boterhammetjes met kaas die Judith uit de rugtas tevoorschijn haalt. Als we de terugweg inzetten doe ik met tegenzin mijn T-shirt weer aan, want dat is nog steeds drijfnaat.

We overnachten vanavond in Gryllefjord dat nog op Senja ligt en de rit daarnaartoe is een traktatie voor het oog. Onderweg zien we nog veel meer ruige bergen, besneeuwde hellingen en doorkijkjes naar zee. Maar het mooiste heeft het eiland tot het laatst bewaard. Wanneer we een paar kilometer voor Gryllefjord een tunnel uitrijden en meteen op een lage brug uitkomen die een fjord oversteeft, wordt de adem ons bijna benomen. Het is hier vrijwel windstil en aan beide kanten van de brug geeft het grillige berglandschap een perfecte en schitterende weerspiegeling in het water. Hoewel we hier eigenlijk niet mogen stoppen, doen we dat natuurlijk toch even. Zo'n geweldige fotomogelijkheid laten we niet aan ons voorbij gaan.

Gryllefjord blijkt een gezellig, langgerekt dorpje aan het fjord. Het is er vrij levendig en dat heeft ermee te maken dat hiervandaan een ferry vertrekt. Wij zullen deze ferry overmorgen ook nemen wanneer we Senja weer gaan verlaten. Ons appartementje blijkt boven een soort ouderwetse kruidenierswinkel te zitten en de uitbater laat ons het appartementje met keuken zien en de badkamer die we moeten delen met de bovenburen. Vanuit het appartementje hebben we uitzicht op de haven en de zes opstelstroken voor de ferry. Ook hier geldt het principe ‘wie het eerst komt, wie het eerst maalt’ en we zien dat veel automobilisten en campers geen risico willen nemen de laatste ferry van vandaag te missen. Terwijl wij een maaltijd in elkaar flansen van ingrediënten die we dag ervoor in Tromsø hebben gescoord, zien we hoe de opstelstroken op een gegeven moment vol staan terwijl er nog steeds auto’s en campers aan komen rijden die dan maar in de straat onder ons

raam gaan staan wachten. Wanneer 's avonds de boot arriveert, valt het op hoeveel auto's eraf komen en hoeveel er ook weer opgaan. Op een gegeven moment zijn de opstelstroken leeg. Toch zien we op een gegeven moment twee campers terugkomen die er kennelijk niet meer op passen. Dat moet zuur zijn. Tot onze verbazing gaan ze opnieuw in een opstelstrook staan en wanneer we naar bed gaan staan ze er nog. Zijn ze morgen in ieder geval de eersten.

Dag 72: Stockholm - succesverhalen

Het is bijna niet te bevatten. Heeft dit enorme gevaarte eeuwenlang onder water gelegen, nota bene vlakbij het centrum van Stockholm? Het ding is goed gerestaureerd, dat moet gezegd. Daar is vast flink wat werk in gaan zitten. De masten, na het dramatische echec afgezaagd om de herinnering snel uit te wissen, staan weer fier overeind. In de touwladders die er langs zijn gespannen, zie je bijna de matrozen hangen die zo tragisch aan hun einde moeten zijn gekomen op die catastrofale zomerdag. Op 10 augustus 1628 was een groot deel van Stockholm uitgelopen om te zien hoe de Vasa zou beginnen aan zijn eerste reis. Gewone Stockholmers en buitenlandse gasten verdrongen zich op de kade om te zien hoe dit prachtige nieuwe schip zou uitvaren. De Vasa zou op zijn 'maiden voyage' maar een relatief klein tochtje maken, maar moest daarna de Oostzee gaan bestormen in een strijd met het Pools-Litouwse Gemenebest om gebiedsuitbreiding. Het schip was de nieuwste trots van het grote Zweedse Rijk en een prestigeproject van Koning Gustav II Adolph. Voor de bouw had hij scheepsbouwers aangetrokken uit een natie die als geen ander wist wat het was om wereldzeeën te bevaren. Wat kon er mis gaan als Hollanders zich ermee bemoeiden? De opwinding was groot toen de trossen met veel trompetgeschal werden losgegooid en het schip in beweging kwam. Kort daarna sloeg de euforie om in grote afschuw. Want nog in het zicht van de haven, op iets meer dan een kilometer van het vertrekpunt, kapseisde de Vasa en zonk het naar de bodem. Dertig mensen overleefden het niet. Het zou ruim driehonderd jaar duren voordat het schip geborgen en vervolgens compleet gerestaureerd werd. Nu lopen wij er omheen in het Vasa Museum, samen met honderden andere toeristen die het gigantische schip met zijn prachtige houten sculpturen bekijken. Inmiddels is de Vasa een van de grote toeristische trekpleisters van Stockholm. Hoe een enorme nationale schande uiteindelijk een succesverhaal werd.

Even verder op het museumeiland Djurgården – want daar zijn we – wordt een ander succesverhaal verteld. Deze geschiedenis is van wat recentere datum en vindt zijn oorsprong in het jaar 1974. In dat jaar vaardigde Zweden een groep met twee mannen en twee vrouwen af naar het Eurovisie Songfestival in Brighton. De band had eigenlijk een jaar eerder op het internationale muziekpodium willen staan, maar redde het in de nationale voorronde toen niet met het nummer *Ring Ring* (dat gek genoeg een grote internationale hit werd). Met *Waterloo* lukte het wel om de eindronde te halen en de rest is geschiedenis. Ik heb het natuurlijk over ABBA, niet alleen de meest succesvolle deelnemer aan het Songfestival ooit, maar ook Zwedens grootste muziekact aller tijden. Dat ABBA nog steeds razend populair is (de musical *Mamma Mia* heeft daar ongetwijfeld aan bijgedragen), blijkt wel uit de rij die voor het gelijknamige museum staat. Jong en oud staat hier door elkaar en dat illustreert eigenlijk meteen hoe razend knap het is dat je muziek kunt maken die amper gedateerd raakt en die nog steeds bij alle generaties tot de verbeelding spreekt. We trotseren de wachttijd van ruim een half uur om binnen te komen en laten ons vervolgens heerlijk onderdompelen in een stuk muziekgeschiedenis. Het is leuk om de originele kleding te zien die het viertal droeg tijdens de grote finale (Agnetha zag eruit als een blauwe pierrot terwijl Frida als een soort zigeunervrouw op kwam), maar interessanter vind ik eigenlijk de eenvoudige omstandigheden waaronder Benny en Björn al die enorme hits blijken te hebben geschreven. Niks geen grote studio's, luxe hotels of andere uitpattingen als je het toch breed kunt laten hangen. Al die grote knijters werden geschreven in een

kleine, eenvoudige stuga op Viggso (letterlijk: Kuifeendeiland), ergens in de archipel van Stockholm. Het falurode ding staat er nog steeds en veel meer dan een houten huisje op een rots met wildernis eromheen is het niet. In het museum is de binnenkant van het huisje nagebouwd en is het alsof je het water en de andere eilanden van de archipel over kijkt. Dit zagen Benny en Björn dus toen ze *Dancing Queen* componeerden (het enige ABBA-nummer dat de nummer 1-positie in Amerika behaalde en volgens Rolling Stone Magazine een van de grootste popsongs ever). Het is bijna niet voor te stellen dat dit vredige tafereel de inspiratie moet hebben gevormd voor een nummer dat gaat over een meisje van net zeventien dat op een vrijdagavond uit haar dak gaat op de dansvloer.

Na zoveel geschiedenis duizelt het ons een beetje als we weer buiten staan. Wat daarbij niet meehelpt is het gegil dat afkomstig is uit het stadspretpark Gröna Lund dat vlak naast het ABBA museum ligt. Boven de bomen zien we mensen gekatapulteerd worden en weet ik hoe vaak niet over de kop gaan in een achtbaan waar de karretjes onder hangen. Aan de overkant horen we ook herrie. Die lijkt te komen uit het openluchtmuseum Skansen. Af en toe wordt er een liedje ingestart dat kort daarna alweer wordt afgebroken. Het lijkt alsof ze ergens voor aan het oefenen zijn. Een openluchtconcert misschien. Om ons heen is het een drukte van belang en ineens hebben we

alletee even genoeg van al die mensen. We laten de musea en het pretpark achter ons en lopen verder Djurgården op. Al snel wordt het rustiger en lopen we tussen vrijstaande huizen van het type dat je elders in Zweden ook ziet, maar dat op deze locatie vermoedelijk de hoofdprijs kost. Verderop wordt het ineens heel landelijk. Via een stukje bos komen we uit in een soort kruidentuin die Rosendals Trädgård blijkt te heten. In het bijbehorende kassencomplex zijn allerlei planten, bloemen en snuisterijen te koop. Het is even schakelen na het entertainment waar we net nog doorheen liepen, maar we vinden het een welkome afwisseling. In het park achter Rosendals Trädgård bevindt zich Rosendals Slott, een klein paleis dat in de negentiende eeuw werd gebouwd als een soort toevluchtsoord voor de koninklijke familie. Tegenwoordig is het een museum, maar er lijken maar weinig toeristen de moeite te nemen helemaal naar dit deel van Djurgården te komen om het voormalige paleis te bewonderen. Wij zijn vandaag al veel binnen geweest en vinden het eigenlijk wel lekker om even de benen te strekken. We lopen dus verder en het duurt niet lang voordat de stad enorm ver weg lijkt. Hoe verder we het eiland op komen, hoe stiller het wordt en hoe natuurlijker de omgeving wordt waar we lopen. Onze route gaat afwisselend door het bos en – hoe kan het ook anders – langs het water. We lopen nog steeds in Stockholm, maar dat is nauwelijks voor te stellen wanneer het enige dat we nog horen vogelgeluiden zijn en er op een gegeven moment een vos oversteekt en in de bosjes verdwijnt. Aan het eind van het eiland blijkt een halte te zijn van één van de bootdiensten die bij het hoofdstedelijke openbaar vervoer horen en zo worden we over het water teruggebracht naar het centrum van de stad waar we even later alweer tussen het drukke verkeer staan.

's Avonds in het appartementje zet ik de TV aan. Ik zap langs wat zenders en blijf hangen bij een muziekfestijn dat live wordt uitgezonden vanuit Stockholm. Het heet *Allsång på Skansen* en ineens snappen we wat voor herrie we vanmiddag hoorden toen we uit het ABBA-museum kwamen: ze waren natuurlijk aan het repeteren voor dit gebeuren. We blijven even hangen en zien een stel blijer ridders van een jaar of vijftig het podium op komen. Eén van hen begroet het publiek uitbundig en vraagt het publiek woord voor woord mee te zingen met het nu volgende nummer. Ik versta hem niet helemaal, maar uit de manier waarop hij het lied aankondigt maak ik op dat je niet helemaal goed snik moet zijn wanneer je dit lied niet kunt meezingen. Kennelijk gaat het om een nummer dat hier een grote hit is geweest. Zodra de zang wordt ingezet, gaat een aantal leden van de groep het publiek in om de microfoon onder de neus van toeschouwers te houden. Inderdaad zingt iedereen zonder aarzeling mee. En eerlijk is eerlijk: het klinkt best geinig. Het is geen nummer dat ik zelf op vinyl zou aanschaffen, maar het ligt best lekker in het gehoor. De zanger op het podium weet sfeer te maken en zo'n meezingfeest (dat in Nederland een beetje een plat imago heeft) is gezellig om te zien. Ik weet: dit wordt zo'n nummer dat aan deze reis blijft kleven.

Spotify:

Eloise - Arvingarna

Arvingarna werd eind jaren tachtig opgericht. De vier jongens van een jaar of twintig wilden niet per se als boyband door het leven gaan, maar werden natuurlijk wel zo gezien in een tijd dat New Kids On The Block en Take That hun hoogtijdagen hadden. In tegenstelling tot New Kids On The Block (whatever happened to them?) bestaat Arvingarna nog steeds. De groep deed een aantal keren een gooi naar de eindronde van het Eurovisie Songfestival en gooide in 1993 raak met het nummer Eloise. Winnen deden ze niet, maar ze behaalden een mooie zevende plaats. Net achter onze eigen Ruth Jacott die zesde werd. De uitvoering van Eloise op *Allsång på Skansen* is te vinden op YouTube: even zoeken op 'Allsång' en 'Arvingarna'.